

NOU CONSELLER DE CULTURA

Liquidar el Ministeri

Max Cahner, nacionalista independent, va ser el conseller de la infraestructura cultural. Rigol, polític, demòcrata-cristià i pacifista, ha estat el conseller del pacte cultural. L'un va dotar Catalunya d'una infraestructura cultural bàsica i imprescindible. L'altre va vestir la política cultural de principis ideològics de pluralisme, obertura i modernitat. Cap dels dos no era de Convergència. Tots dos van caure arrossegats per la conjuntura política. Simplificant: el primer, per fer massa i ser poc polític, el segon, per ser molt polític i fer poc.

Ara, ha estat nomenat conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya Joaquim Ferrer, que serà el conseller del desplegament cultural; ex-militant del Reagrupament Socialista de Pallach, és convergent des de l'any 1982. Ha estat, fins ara, diputat de Minoria Catalana a Madrid i respon-

Joaquím Ferrer, nou conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, comença a treballar amb una il·lusió destacable i amb uns arguments de partida rotunds.

Elisa Galangau

sable de cultura de Convergència. Historiador, autor de set llibres que van des d'un estudi de Francesc Layret fins a una anàlisi de la vaga de Harry Walker, és un home que té molt arrelada la convicció de servir el país. Li fa il·lusió ser conseller de Cultura. No se n'amaga, és una il·lusió que no té res a veure amb la vanitat.

—És difícil, això de ser conseller de cultura.

—N'estic content. És clar que hi ha problemes, però cal començar pel principi. Si et demanen fer-te càrrec d'aquesta responsabilitat...

Sona el telèfon. És una felicitació més i una bona predisposició més de col·laboració. Fem l'entrevista a casa seva, a Alella. La primera entrevista llarga com a conseller, i la concedeix a EL TEMPS. Tot un detall i tot un indicatiu.

—... Deia que estic satisfet. És una possibilitat important dins un país. El primer problema és el del finançament. Catalunya està passant un mal moment, i això quedarà reflectit en els pressupostos de Cultura. Hi ha problemes, però això és com els adversaris, ja se suposen. Un ha de tenir força per vèncer-los.

—Però aquest Departament serà el termòmetre de la situació política.

—La cultura a Catalunya és molt important, el president ha recordat

«L'activitat més important de l'any europeu de la música ha estat el Camp del Barça de Llach».

que sempre n'hi haurà un departament. La Cultura a Catalunya és un element definidor, característic, part del fet diferencial, és importantíssim. Per això, no m'estranya que un percentatge elevadíssim miri aquest departament, però no crec que el mirin més ara que abans. Sempre ha estat important pel redreçament nacional.

—Però l'oposició socialista està alerta, qualsevol actuació tindrà una resposta política...

—Mira, jo t'explico la línia que volem seguir. Jo accedeixo a aquesta responsabilitat quan s'ha cobert una etapa, de 1980 a 1984, que va dirigir el Conseller Max Cahner, de construcció d'una administració de la Cultura a Catalunya. En un país que no ha tingut instruments de govern durant tres segles, és notícia que durant quatre anys s'hagi organitzat una administració de cultura. Tinc la sort, també, que durant l'últim any i mig el conseller Rigol ha organitzat el que s'ha dit el pacte cultural, que és una manera de racionalitzar les relacions entre els diversos nivells de Catalunya.

A mi, em toca fer el desplegament cultural de Catalunya, això vol dir aconseguir que cada ciutadà d'aquest país tingui la informació suficient sobre les grans àrees de la cultura i ho pugui incorporar a la seva vida quotidiana. Això millorarà substancialment la qualitat de vida.

Joaquim Ferrer està convençut del que vol fer. Defuig les preguntes polítiques traient-los importància. Considera que és prematur per opinar, però assegura que portarà el pacte endavant. Vol que el Consell Assessor continuï i ho demanarà personalment a cadascun dels seus membres. Ell, però, insisteix en el desplegament cultural.

—A mi, em va impressionar molt una frase de Joaquim Molas: «La cultura catalana és com una persona que tingui un cap molt gros i un cos una mica raquític». Ho va dir a les reflexions crítiques que va organitzar el Departament de Cultura fa uns quants anys. Això vol dir que les àmplies minories culturals són nombroses, les minories d'alta qualitat són importants, però encara no hem pogut fer mai aquell treball sistemàtic que arribi a cada ciutadà de Catalunya. Aquesta és la prioritat que jo tinc la voluntat de portar a terme.

Per exemple, ara acaba l'any Europeu de la Música, mai no hi havia hagut tants concerts, però he de recordar que el Consell d'Europa el va organitzar, no per donar més música a la gent que ja l'estima, sinó per difondre-la a aquells que no la coneixen, i aquests no n'han tingut, per tant, estaven a la figuera; això és el que calia fer.

—Vostè entra, però, amb un pressupost tancat.

—Efectivament, però hi ha camins. Es necessiten diners, però també imaginació i, sobretot, voluntat i il·lusió. Estic convençut que l'administració de cultura de la Generalitat i la immensa majoria dels ajuntaments i tot aquest teixit associatiu, decidiu a Catalunya —la nostra arma secreta— podem superar aquesta insuficiència de recursos. L'administració ha d'estar atenta per veure'n les insuficiències. Cal ajudar a evolucionar, facilitar els mitjans. I la gent hi ha d'aportar la seva empenta. Les entitats associatives, que estiguin alerta; el Departament de Cultura mirarà d'organitzar uns programes de difusió en col·laboració amb elles.

—Però la infraestructura és insuficient...

—Hem d'aprofitar el que hi ha i, després, hem d'inventar. Vull ressaltar que l'activitat de divulgació musical és més important, i no solament en aquest sentit, que hi ha hagut en el any europeu de la música ha estat el camp del Barça de Llach. Sé que va ser una altra cosa, però musicalment és l'única vegada que hem reunit 100.000 persones.

—Per fer aquest «desplegament cultural» cal una indústria cultural: empreses discogràfiques, vídeos, cinema...

—Estem en una fase de trànsit, venim d'una fase de supervivència, sobreviure com a nació i com a poble. Durant tres segles, hem quedat amb la pell i l'os. A vegades ens impacientem, i és lògic. Estem en una fase de trànsit, ara hem de donar velocitat a aquest procés.

—¿Vostè considera que el Ministeri de Cultura ha de desaparèixer?

—Sí, s'ha de liquidar. L'Estat espanyol està format per 17 autonomies, que tenen 17 estatuts que diuen que la cultura és competència exclusiva de l'autonomia. Aleshores, que algú m'expliqui per què es necessita una baluerna com la del Ministeri de Cultura.

—Aviat, tindrà sobre la taula un cas concret, el del Liceu. Fa anys que

A 'ALACANT'
SI
A LA NOSTRA
LLENGUA

**La gran manifestació
d'Alacant a favor de
l'idioma.**

**Un fullet especial amb
la crònica i les
fotografies d'un
esdeveniment que
marca una nova
situació al Sud del País
Valencià.**

Demaneu-ne exemplars
gratuïts a

Acció Cultural del País Valencià

Carrer de Moratín. 15 porta 8a.
46002-València.

Telèfon (96) 351 17 27.

TORRE ORIA
el cava valencià

SEC SEMI ROSAT BRUT NATURE

s'arrossega el tema. El Ministeri vol ajudar econòmicament, a canvi d'entrar al Consorci.

—He de tenir una discussió amb Solana i convèncer-lo que, si no pleguen —no fan cap falta—, com a mínim que els calers que inverteixin a Catalunya ho facin a través del Departament de Cultura de la Generalitat, si volen, inclús dient en què volen invertir els diners. El que no pot ser és que facin aquesta mena de *dumping*, oferint diners a ajuntaments i

primer conseller de Cultura de la Generalitat convergent que té una esposa socialista.

—¿És veritat que vosté es socialista (preguntem a la seva esposa)?

—I tant, i a més a més, militant. A l'època de Narcís Serra, vaig tenir un càrrec polític a l'Ajuntament, vaig ser delegada de Serveis Socials. Continuo en el partit. Jo procedia, com el meu marit, del Reagrupament Socialista, i em sento bé dins el PSC treballant. Ara només sóc militant, perquè

DOMÈNEC UMBERT

«Aprecio molt les qualitats de Roca com a polític».

institucions que tenen dificultats. Si hi ha diners per la cultura d'ací a l'Estat espanyol, s'ha de gestionar a través del Departament de Cultura de la Generalitat.

—El tema que vosté coneix bé és el de la Llei de Patrimoni Històric-Artístic que ha fet el Ministeri i que vosté va criticar durament a Madrid.

—Amb aquesta Llei, el Ministeri recupera les competències que amb els estatuts havia perdut. O sigui, en comptes de tancar la barraca, fan aquesta llei per retornar-li competències. La Generalitat hi ha presentat un recurs d'inconstitucionalitat.

—Vosté és un home de confiança de Roca.

—Això, li ho hauríeu de preguntar a ell. El que és evident és que durant dos anys he estat diputat de Minoria Catalana, i el que puc dir és que aprecio molt les seves qualitats com a polític.

—Entra la seva dona, Rosa Domènec, i demana al fotògraf que tregui el marit guapo. El nou conseller li diu que ha de dir natural. Riuen. És el

dos alts càrrecs en un matrimoni de diferents partits és incompatible. Tu que fas cara de feminista segur que m'entens.

Tornen a riure. El bon humor sembla norma en aquesta casa. La Rosa Domènec defineix el seu marit com a «sòlidament encantador, franc i hàbil». Li comentem que la franquesa és perillosa per als polítics i ella respon: «Ja està bé que els polítics siguin francs, però en Quim, a més a més, té molta mà esquerra». Abans d'anar-nos-en, ens llegeix un poema de l'Espriu «Amb tota la gresca del nomenament mirava la Pell de Brau, de l'Espriu. Són bons, eh!» i fa una rialla. «M'ha estat molt útil aquell que diu: Si et criden a guiar / un breu moment / del mil·lenari pas / de les generacions, / aparta l'or / la son i el nom. / També la inflor / buida de mots / la vergonya del ventre / i dels honors / Imposaràs / la veritat / fins a la mort / sense l'ajut de cap consol / No esperis mai / deixar record / car ets tan sols / el més humil dels servidors / ...» □